

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 09 czerwca 2016 r. w sprawie o sygn. akt: XVII W 5729/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi uniewinnił obwinioną E. T. od popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 86§1 kw.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżyciel publiczny. Skarżący wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja nie jest zasadna, a podniesione w niej argumenty nie są trafne.

Lektura pisemnych motywów rozstrzygnięcia pozwala na stwierdzenie, iż Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej i rzetelnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego. Ocena ta, przeprowadzona zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, pozwoliła na poczynienie trafnych ustaleń faktycznych.

Uznane za udowodnione fakty znajdują należyte umocowanie we wskazanym u ich podstawy źródłowym materiale poznawczym w postaci wyjaśnień obwinionej, zeznań świadków, opinii biegłego i dołączonej do akt dokumentacji. Sąd meriti dokonał prawidłowego wartościowania materiału dowodowego i okoliczności sprawy, a w konsekwencji w pełni zasadnie odmówił wiary niektórym dowodom, zaś stanowisko swoje wyczerpująco i logicznie uzasadnił.

Na plan pierwszy wysuwa się tu opinia biegłego, który korzystając z wiedzy fachowej i doświadczenia ocenił wersje obojga uczestników zdarzenia drogowego. Podstawą tej oceny stały się obiektywnie ujawnione uszkodzenia obu pojazdów oraz bezsporne zasady fizyki, które jednoznacznie wykluczały wersję przedstawioną przez oskarżyciela oraz świadka P. R.. Opinia biegłego jest pełna, jasna i nie była kwestionowana przez strony. Niezwykle wymowne jest tu stanowisko zajęte przez P. R. w końcowym wystąpieniu w trakcie procesu, z którego wynika, że „nie będzie się sprzeczał z opinią biegłego”. Sąd Okręgowy, tak jak sąd I instancji, w pełni podziela sposób rozumowania i wnioski końcowe zawarte w opinii biegłego. Przez jej pryzmat jako całkowicie wiarygodne jawią się także wyjaśnienia obwinionej.

Apelacja oskarżyciela publicznego ma wyłącznie polemiczny charakter. Mimo, że skarżący stwierdza, iż opinia biegłego została niepoprawnie sporządzona, nie wyjaśnia w treści środka odwoławczego, na czym ta niepoprawność miałaby polegać. Skarżący w dalszym ciągu bazuje na wersji przedstawionej przez świadka P. R., mimo, że nie znajduje ona oparcia w stwierdzonych uszkodzeniach pojazdów uczestniczących w kolizji. Zupełnie niezrozumiałe są stwierdzenia oskarżyciela, że obwiniona, zgodnie z zasadą ruchu prawostronnego, powinna po wykonaniu manewru skrętu, zająć prawy pas ruchu! Taki manewr byłby niedozwolony w świetle zasad ruchu drogowego i stanowiłby zagrożenie bezpieczeństwa na drodze.

Sąd Okręgowy nie znalazł ponadto żadnych innych uchybień, które nakazywałyby uchylenie zaskarżonego orzeczenia i na podstawie art. 437§1 kpk utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, przejmując koszty sądowe na rachunek Skarbu Państwa.